

Religionsbøvelse, som indordner sig under Statskirken, men derfor behøver maa jo ikke at gaa til den modfatte Yderlighed og lægge den yderligere Udgifter, ved at bestaa de Huse, som den opfører til gudeligt Brug. Jeg har, siden jeg omtalte denne Sag ved Finanslovens første Behandling, søgt forskellige Oplysninger navnlig hos de her i Landet bestaaende saakaldte grundtvigste Frimenigheder, hvoraf der saa vidt mig bekendt findes fem, nemlig Høge og Sydstævns her paa Sjælland og Aagaard, Klim og Skanderup i Thyland. Det har vist sig ved de Oplysninger, jeg har faaet, at det kun er fra Aaret 1890, man har paalagt disse Menigheders Kirker Bygningsafgift. Det er alle Steder i Aaret 1890, man har begyndt dermed, hvilket tyder paa, at der den Gang maa være udkommet et Cirkulære eller lignende til Amtstjerne om at henvende deres Opmærksomhed paa disse Kirker for at faa dem satte i Bygningsafgift, siden det er sket over hele Landet paa en Gang samme Aar. To af disse Frimenigheder, som have søgt Generaldirektoratet for Skattevesenet om fritagelse for Bygningsafgift, nemlig Skanderup og Klim, have begge faaet et afflaende Svar, idet man har begrundet sit Afslag med, at Menighederne ikke ere anerkendte af Staten. To af Menighederne have hele Tiden været anerkendte af Staten, altsaa Valgmenigheder, nemlig Skanderup og Høge og have ikke svaret Bygningsafgift, saa længe de stode som Valgmenigheder. Først efter at de ere blevne Frimenigheder, har man afkrævet dem en saadan Stat. Afgiften varierer fra 30 Kr. til 74 Kr. aarlig for disse Kirker. Præstegaarden har man som Regel ogsaa beskattet, dog ikke alle Steder; i Skanderup f. Eks. har man ikke sat Præstegaarden i Bygningsafgift. — Medens jeg har Ordet i denne Sag, skal jeg med den højtærede Formands Tilladelse fremsette endnu nogle Oplysninger, som maatte ikke ganske slutte sig til det her foreliggende Lovforslag, men som dog i meget væsentlig Grad bidrage til at oplære det Spørgsmaal, som Forslaget drejer sig om, nemlig Bygningsafgift. — Som den ærede Vedsøger for Forslagsstillerne (S. C. Christensen) omtalte, eksisterer der i vor Lovgivning en hel Del Tilfælde, hvor man er fritaget for at svare Bygningsafgift, som han nærmere paaviste. Jeg skal omtale enkelte af disse Tilfælde. De private Stoler ere ifølge Loven af 1873 fritagne for at svare Bygningsafgift; men jeg har set Eksempler paa, at man trods denne

Bestemmelse har afkrævet private Stoler Bygningsafgift, hvilket altsaa er tværtimod Loven. Vedkommende Bestyrer af den private Skole har saa klaget og naturligtvis ogsaa faaet tilbagebetalt, hvad han har betalt for meget. Tilsvarende Døvelshuse, dem har man ogsaa uden videre brugt den Praksis overfor, at man afkrævede dem Bygningsafgift, skønt ogsaa det er stridende mod Lovgivningen. Der er ogsaa en Bestemmelse i samme Lovs § 5, som siger, at Bygningsafgiften svares kun med det halve Beløb, naar det godtgøres, at vedkommende Ejer af Huset dels ernærer sig ved afgiftsfrit Erhverv og dels ved bygningsafgiftspligtigt Erhverv, saaledes at i alt Fald Halvdelen af hans Indkomster faas igennem det afgiftsfri Erhverv. Men her til har man heller intet Hensyn taget, og det synes, at være Praksis — en Praksis, som maatte være rigtig, men i alt Fald meget uheldig — at man uden videre tager, hvad man kan faa uden at tale om noget, og uden at vedkommende Ejer har nogen Anelse om, at han maatte være bleven beskattet betydeligt højere, end han ifølge den gældende Lovgivning er pligtig til. Jeg skal anføre et andet Eksempel. Paa en Gaard i Nærheden af Stranden bor en ung Skipper, nemlig Gaardmandens Søn. Han er ude at sejle paa sit Fartøj hele Aaret rundt; kun nogle enkelte Vintermaaned er han hjemme hos sine Forældre og har da et Sovestue kammer at bo i, medens han faar sin Kost hos Forældrene. Han bliver sat i Bygningsstat. Man skal dog synes, at det rimelige maatte være, at han kun skalde svare Bygningsafgift af den smule Lejlighed, han selv behøver; men jeg har set Eksempel paa, at han er kommen til at svare Bygningsafgift af sine Forældres lille Lejlighed, hele Bondegårdens Stuelænge, idet Branddirektøren møder og maaler op, ikke den Lejlighed, den unge Skipper behøver, men hele Gaardens Stuelænge. Vil han saa slippe for det, har han at indgive et Andragende til Generaldirektoratet: kanste kan han saa blive fri, men Smaaafolk paa Landet forstaa i Almindelighed ikke den Fremgangsmaade, begribe ikke den Praksis; thi de tro naturligtvis, at naar Myndighederne paalægger dem en Stat, saa er det saaledes, som Loven foreskriver, og tænke saa i Reglen ikke paa, at de muligvis kunde blive fri enten for Halvdelen eller for det hele, naar de klage. Dette Forhold er uheldigt; men endnu forunderligere og uheldigere synes mig det Forhold at være, som har udviklet sig enkelte Steder her paa Sjælland, hvor en vis Geschæft synes at vinde Hævd,